

Tomáš Lemešani **Štokholm**

Kapitola 1.

„Konečne to prišlo. Už som bol v kanclí za klauna,“ preberal si Alex letenky a kartu na výdaje zo sekretariátu. Na ministerstve zahraničných vecí pracuje už viac ako dva roky a toto bude jeho úplne prvou zahraničnou služobnou cestou. Napokon ho zachraňuje Alžírsko. Síce si to predstavoval komfortnejšie, ale na konci dňa je to jedno. Jeho kolegovia si užívali špičkové hotely v Spojených štátoch, Francúzku, či Švajčiarsku, Alžírsko nebolo pre nikoho z oddelenia vysnenou destináciou. Aspoň sa mu však prestanú všetci posmievať.

O človeku, ktorý na oddelení ekonomického rozvoja rezortu zahraničia tak dlho necestoval, sa hovoria rôzne veci. Jedna skupina kolegov sa mu posmievala z toho, že sa bojí lietadiel, druhá skupina ho podozrievala z toho, že dostatočne neovláda cudzie jazyky, a preto je zo zahraničia vydesený.

Teraz museli držať huby. Alžírsko, nepopulárna lokalita, ktorú však dostávali na starosť iba skúsení profíci, žiadne nuly. Uličkou v kancelárii sa s letenkami v ruke prechádzal ako víťaz. Ani nemyslel na to, čo ho v tejto exotickej krajine môže čakať.

Síce o tom nehovorieval, ale tajne pripúšťal, že ho vedenie precenilo. Ako ekonomický diplomat musí poznať aj miestne mravy, etiketu, tak, aby tamojších pracháčov neurazil a neskazil možné kšefty, za ktoré je platený. O Alžírsku však nevedel takmer nič. Púhe základné informácie, ktoré poznal z televíznych dokumentov a cestovateľských časopisov ho mohli len ťažko pripraviť na obchodné jednanie s veľkými rybami, aké ho podľa plánu čakali. Avšak v príprave bol majstrom a motiváciu pociťoval nesmiernu.

„Čo už. Sú to len tri dni. Budem to mať za sebou rýchlo a väčšinu nechám na Marcelovi,“ hovoril si mladý diplomat v mysli. Po koberci kráčal so všetkou pompou, ale v hlave alibisticky vymýšľal ako to uhrať tak, aby všetko podstatné riešil jeho kolega.

„Tak teda zajtra veľa šťastia, sme na teba hrdí,“ zaznelo ironicky od jedného z kolegov. Bol to taký ten vtíp, ktorý sa tvári ako vtíp, ale veľká jeho časť je myslená vážne a má adresáta raníť.

Nevšímal si to, rovnako ako ani pridusený smiech kolegýň, keď z kancelárie odchádzal. Nebol na oddelení populárny. Pracovali na ňom podľa jeho názoru kariérne ovce, ktoré boli najdiplomatickejšie v tom, ako sa hodnoverne tváriť, že je ich práca ťažká. V skutočnosti všetko flákali ako sa len dalo. Diplomacia ich vôbec nezaujímala. Medzinárodné vzťahy, či právo študovali kvôli tomu, že to tak chceli ich rodičia. Práve preto, aby si našli dobrú pokojnú prácu. Chceli len preplávať kľudnými pozíciami, bez ohrozenia a užívať si pracovné benefity.

Práve cestovanie bolo jedným z tých najväčších. Alexa mal rád len málokto. Bol ticho, stránil sa spoločných rozhovorov, infantilných zábav, či úbohých opileckých akcií. Práve preto, ako upracovane sa na svoje miesto dostal, sníval o zaujímavom kolektíve, plnom ľudí s elánom. Čakal, že cestovanie, spory, diplomacia a politika budú tými najväčšími témami pracovných dní. Naopak hnusné žrádlo, treťotriedne pitie a tuctové názory ovládli realitu jeho pracovných hodín. Nevedel sa s tým vysporiadať, na otázky kolegov neodpovedal priamo, aby ich neurazil. A to nemali radi. Hoci im Alžírsko vzalo jeden z hlavných tromfov v rukáve, aj tak si uvedomovali, že neprehrali na celej čiare. Podobné krajiny dostávali okrem vedenia len tvrdí profíci, ktorí to s prácou mysleli vážne a nevyužívali všetky možnosti lenivej a preplácanej štátnej správy.

Alex o tom vedel takisto. Radšej si ale nahováral, že je to skúška. Maká tvrdo a nosí viac obchodných dohôd ako všetci ostatní. Snáď to zvládne a ktovie, možno ho čaká nejaká odmena, snáď vytúžené povýšenie a dostane sa od tých primitívov z kancelárie preč. S týmito myšlienkami sa doma vyzliekol, dal si sprchu a obliekol sa pohodlnejšie. Veci mal už zbalené. Nepanikáril, zobral si toho len málo, vošlo sa to do jednej cestovnej tašky.

Vyrazil na akýsi rozlúčkový večierok s priateľmi. Neboli to kolegovia, ale ľudia zväčša z umeleckej branže. Dvaja spisovatelia, jazzová speváčka, rockový bubeník, dve dizajnérky, sochár a pre doplnenie pestrosti produkčný hudobného klubu. Táto skupinka tvorila jeho najbližšie okolie už niekoľko mesiacov. Odjakživa miloval umenie, sám písal, príležitostne si aj zahral na gitare. Nepôsobil teda ako cudzí element spoločnosti, ktorú stretával v každej voľnej chvíli, od kedy sa presťahoval do hlavného mesta. Všetci dlho očakávali, že pôjde rovnako ako oni slobodnou cestou. Poznali jeho myšlienky, vedeli, že svetu mal čo povedať. Preto mu aj značne zazlievali, že sa dal na prácu v štátnej správe. Stála za tým jeho vášeň pre politiku. Tá napokon premohla tvorivé ja mladého muža a Alexa uvrhla do denno denných bojov vo vnútri systému, ktorý nenávidel.

„Ja viem, je to somarina. Nikdy som si nemyslel, že to bude štátna správa. Je to to svinstvo, ale nezabúdajte, čo robím. Ja iba dohadzujem obchodné dohody pre slovenské firmy. Nie je v tom nič systémové. Firmy potrebujú prachy a kontakty a to, určite mi dáte za pravdu, je dôležité bez ohľadu na to, či sa so systémom chcem, alebo nechcem stotožňovať. Veď stále píšem, viete o tom. Mám na nete názorový blog. Celkom sa číta, neklamte, že ste ho nikdy neprečítali,“ naivne a trápne sa obhajoval po troch pohároch vína Alex medzi svojimi blízkymi.

„Hej číta sa a máš pravdu ani ja som neodolal a pozrel sa na to, čo náš veľký mysliteľ po nociach vypisuje. No také ekonomické taľafatky. Vieš, ekonomika sa mení, to čo napíšeš nebude už o rok ani zďaleka pravdou. Pamätám sa ako si sníval o tom, že budeš tvoriť nadčasové veci, že chceš dať von kus zo seba. Nech po tebe niečo ostane. No keď to má byť toto, neviem. Asi si to mal nechať radšej u seba,“ nešetril ho provokatér Martin. Debata bola pivná, bez hĺbky. Alexove odpovede tiež. Bol to mladý spisovateľ. Frustrovaný zo spoločnosti, bez vzdelania, s veľkými snami a aj tak

omnoho inteligentnejší ako všeobecný priemer. Skrátka v dvadsiatom prvom storočí nemal žiadnu šancu. Ľudí zaujímalo, kde si kúpiť najlacnejší burger a najdrahšie džíny, neradi počúvali reči o svojich chybách. A tými okolosediacich rád trápil.

Preto bol Martin odsúdený na kaviarenský život. Pracoval v kníhkupectve, kde väčšinu dní tvoril, majiteľ mu tam dovolil aj spať. Na jeho veľké šťastie, inak by zrejme skončil na ulici. Mal však v srdci toľko ohňa, že ho celá skupina, ktorá dnes pojedala dobroty a popíjala francúzske víno, uznávala hádam najviac, považovali ho za vodcu svojho neoficiálneho hnutia odporu.

„Ale choď do riti. Mal by si byť hrdý, že sa náš kamoš dostal medzi tie špiny. Je to dôkaz toho, že dokážeme systému odolávať. Väčšina ľudí sa tam dostane iba cez známych, rodinu. Alex nemá nič. Nemal školu, peniaze, známosti, aj tak sa mu tam podarilo dostať. Je to výsmech všetkým tým sračkám v sakách, ktoré tam chodia. Ja som na teba pyšná zlato. Len tak ďalej. Proti podnikaniu nemám nič. Okrem toho myslím, že je úžasné ako si sa bez školy dokázal adaptovať medzi tými chodiacimi bankovkami,“ pozdvihla pohár a žmurkla na Alexa Karin.

V nekompromisnej a silne kritickej spoločnosti patrila k tým umiernenejším členom. Do Alexa sa kvôli jeho rozhodnutiu naskočiť na kapitalistický kolotoč priatelia konštruktívne obúvali pravidelne. Práve Karin sa ho však snažila brániť. Rozumela tomu, prečo pracoval ako diplomat.

Balansovanie na rozmedzí politiky, ekonomiky a cestovania lákalo aj ju. V minulosti pracovala pre Transparency International, v súčasnosti ako dizajnérka takisto patrí k tej časti novátorskej a filozofujúcej partie, ktorá chodí do viac-menej bežného zamestnania. Ďalší známi zvyčajne držali jazyk za zubami. Boli omnoho konzumnejšie založení ako Alex, a tak by jeho obraňovaním strhli pozornosť na seba samých. Dostali by výplach za to, že majú drahé hodinky, oblečenie alebo kozmetiku.

„Tak teda vybav dobré kšefty. Ale choď si pozrieť aj ulice. Tú špinu, smradu. Tie zbrane čo im tam po Francúzoch, ale aj od Čechov a Slovákov ostali. Chcem, aby si mi o tom čo najviac povedal. Chcem o tej krajine počuť pravdu. Nevie, či to spravodajské kanály prehávajú, ale vraj je tam riadny bordel. Strelba na dennom poriadku, školenie geríl bežne v uliciach, najradšej by som šiel s tebou,“ hovoril trocha ako z lacného filmu hudobník Michal a taktiež pripíjal na zajtrajší odchod svojho kamaráta.

„Ale neblázni, čo by si tam robil. Dlhé blond vlasy a modré oči v arabskom svete? Do gerily by ťa nevzali, ani keby si ich prosil na kolenách. Skôr by si na teba niečo skúsili. Okrem toho neviem ako dlho by si vydržal bez tvojich báb a fajnových miešaných drinkov. A nepreháňaj, také strašné to tam nie je,“ podpichol teraz na oplátku už alkoholom povzbudený Alex.

S priateľmi v Bratislave, kde sa pristáhol len nedávno, sedával často, i keď ich až tak dobre nepoznal. Konečne mohol hovoriť o tom, kto v skutočnosti je. Nechcelo sa mu hneď po večeri domov, ale vedel, že to bude rozumnejšie. Ktovie ako dlho by v meste skysol, keby sa vydal na koncert kam smerovali ostatní. Rozlúčil sa, prišiel domov, kde pokojne pri filme zaspal.

Noc však nebola taká hladká ako si predstavoval a ako dúfal. Nevedno, či to bolo jedlom, ale približne o tretej ráno sa strhol na zimnicu a vnútornú nervozitu. Napriek pokusom dať si nejaké prášky v kombinácii s alkoholom už nezaspal. Na letisko sa tak vybral celý bledý so zlou predtuchou a bez časti príručnej batožiny, ktorú si predtým starostlivo nachystal, no rannou nepozornosťou zabudol. Nastúpil do lietadla, kde na neho konečne doľahli mrákoty a prinútili jeho zmorené telo v spánku odpočívať.

Kapitola 2.

Po šesťhodinovom lete sa prebudil už o čosi sviežejší na letisku v Alžíri. Pri východe z letiskového terminálu na neho v hale čakal vysoký ramenatý muž hnedej pleti so širokým úsmevom na tvári a kolega, ktorého poznal z fotografií, ktoré mu ukazovali v kancelárii. Boli to ekonomický diplomat Marcel, ktorý v Alžíri žil a Hasan, ktorý pracoval pre miestnu vládu. Mal dvojicu Európanov postarať najbližšie tri dni o program. Bol to ekonomicky efektívny model ekonomickej diplomacie, kedy sa o náklady malej obchodnej misie delil hosťiteľ s hosťom. Z prozaického pohľadu Alexa bolo skvelé, že zaň veľkú časť práce vykoná obchodník Marcel, ktorý má a miestnym podnikaním skúsenosti a miestny ochrankár, ktorý vie čo a ako vyrieši bežné veci od ubytovania až po rozvoz na miesta stretnutí.

Po zvitání sa ho prekvapili pozvánkou na panáka. Vraj cudzincom pri prechode na tamojšiu klímu stále pomohlo najskôr vypáliť červíka. Po troch ginoch s tonikom sa mladý diplomatický bažant konečne uvoľnil. „Tak asi to predsa len nebude nič strašné,“ hovoril si v mysli a kráčal smerom k taxíkom pred letiskovou budovou.

Smerovali do hotela, ktorý bol od letiska vzdialený len necelú polhodinu cesty. Alex však letel bežnou pravidelnou linkou. Tá mala pristávanie naplánované o hodinu neskôr, ako jeho kolegovia, ktorí sa s ním pred chvíľou bratali.

Podnikatelia, ktorých má na služobnej ceste sprevádzať prileteli deň predtým, vládnym špeciálom, spolu s ministrom zahraničných vecí, ktorý sa tam mal oficiálne stretnutie s hlavou štátu a svojim alžírskym kolegom. Zatiaľ čo minister a „áčkoví“ hráči už oficiálnu návštevu ukončili, Alex a jeho malá diplomatická misia s viac konkrétnymi rokovaniami mali ešte len nasledovať. Alex sa na palubu exkluzívneho lietadla s ministrom nedostal kvôli množstvu záujemcov zo strednej Európy, ktorí by chceli z africkej krajiny vydojiť to, čo tam ešte zostalo po čínski drancujúcich investoroch.

Skupina podnikateľov bola ubytovaná v hoteli, kde aj on. Mali sa tam večer na recepcii spoznať. Služobné výjazdy ho čakali až na druhý deň. Polovicu toho prvého mal teda pre seba. Keď sa mu ako spoločník ponúkol Hasan, prijal to. Potreboval niekoho miestneho, aby mohol prezrieť autentické miesta živého prístavného mesta a porozprávať o nich kamarátom, ako im pri lúčení sľúbil. Odmietol luxusne pôsobiacu kuchyňu hotela s európskym personálom. Chcel si užiť miestnu stravu, chcel si užiť toľko autenticity, koľko sa len dalo. O to väčšie bolo jeho sklamanie, keď pochopil, že sa nachádza v európsky ladenej časti Alžíru, v centre biznisu, kde je väčšina budov a obchodov veľmi podobná tým, v akejkoľvek inej svetovej metropole. Bola to štvrť, kde všetci rozprávali anglicky, francúzsky, niekedy aj nemecky. Sídlili tam nadnárodné firmy a štátne inštitúcie. V uliciach bol pokoj a pri prehliadaní pamiatok sa s Hasanom cítil ako na výlete po hotelovom rezorte.

Po jedle vo fastfoode, prehliadke chrámov a starej tržnice s anglickými nápismi sa trocha sklamaný a unavený vrátil do hotela. V izbe sa snažil zaspáť a rozmýšľal, ako zážitky prifarbiť tak, aby ho kamaráti po návrate domov nevysmiali. Cítil sa však hrozne unavené. Doľahla na neho zmena klímy, v hotelovej izbe bolo neznesiteľne horúco. Cez otvorené okno do nej vchádzal hluk zo skupiny barov so živou muzikou, ktoré boli umiestnené v uličke naproti, rozmiestnené po útulnej pasáži.

Nevydržal a zišiel dole na panáka. Po tom čo na bare vypil dve whisky na neho začal zazeráť jeden z mužov v obleku za okrúhlym stolíkom s bielym obrusom. Celý hotelový bar s reštauráciou bol ladený do vysoko exkluzívneho štýlu, čo Alexovi prekážalo. Napriek popíjaniu alkoholu sa neuvoľnil a začínal muža, ktorý na neho zízal podozrievať z toho, že to bude jeden z podnikateľov, ktorých má sprevádzať. Zlovestným pohľadom mu zrejme plánoval vyvolať zlé svedomie, výčitky z toho, že miesto prípravy obchodného výjazdu sedí na bare a chlastá. Keď tieto myšlienky prechádzali z paranoje čoraz bližšie k realite, nevydržal to. Na vzpriameného barmana v bielej rovnošate s robotickým výrazom tváre zvolal, že platí. So sklonenou hlavou sa potom vytratil na ulicu.

Povzbudený alkoholom sa napriek varovaniu hotelového personálu vybral za atmosférou nočnej exotiky sám. Vykašľal sa na plánované zoznamovanie členov misie na hoteli. S tými ľuďmi už jednal, a tak mu neúčasť iste odpustia. Blúdil tmavými uličkami, ktoré prečesávali svetlá predierajúce sa okenicami maličkých krčmičiek. Asi po štvrthodine chôdze narazil na malú putiku, z ktorej sa ozývali tóny krásnej gitary, sprevádzanej perkusiami. Skupinka zložená z beloškého, francúzsky spievajúceho páru a hnedých hudobníkov hrala piesne, ktoré ani melodicky nikdy predtým nepočul. Neodolal a vošiel dnu. V prevažne moslimskej krajine nečakal tak pekný vychytený, jazzovo ladený lokál otvorený v noci.

Jeho odvahu podporil fakt, že v podniku sedelo niekoľko belochoch so spálenou kožou, zjavne Európanov a Američanov. Napriek tomu, že väčšinu hostí tvorili evidentne domáci. Fakt, že tam celkom pokojne posedávali a užívali si cudzinci mu stačil. Posadil sa k zadnému veľkému stolu. Sedelo za ním asi dvadsať ľudí, ale jeho ľavá časť bola stále prázdna. Keď mu plynule anglicky hovoriaca čašníčka potvrdila, že v podniku majú aj ruskú vodku a samotným prejavom, že majú angličtinu lepšiu než on, začal si miestnu atmosféru bez obáv užívať.

Napriek tomu, že nebol jediným cudzincom v podniku, pútal na seba pozornosť. Ostatní tam totiž boli v skupinkách, alebo tvorili aspoň páriky. Osamelý a bez slova začal lákať miestnych. Z druhej strany stola si k nemu najprv prisadli dve ženy. Chýbala im uhladenosť Európaniek, ale práve to im pridávalo neodolateľnú príťažlivosť, ktorá Alexa zjavne zaujala. Na bielom bažantovi sa obe zabávali.

„To je muzika čo? U teba doma asi nie ste zvyknutí na toľko temperamentu, alebo áno?“ prihovorila sa mu vysoká černoška, zjavne poznajúca stereotypy Európanov.

„Ale aj u nás máme muziku so životom. Akurát je ťažšie nájsť ju,“ odpovedal Alex s úsmevom.

S oboma ženami sa zoznámil. Predstavili sa mu ako Trisha a Habija. Vyššia Trisha stelesňovala ženské ideály. Zmyselná podlhovastá tvár, plné pery, krásne vlasy a nohy dlhé až do pekla. Nižšia Habija s evidentnými arabskými črtami Alexa zaujala ešte viac, plnými prsiami a roztopašným pohľadom, ktorý dopĺňala večne koketným úsmevom. Obe sa ho asi polhodinu vypytovali na to odkiaľ pochádza, čo tam robí a ako dlho sa v Alžírsku zdrží. Boli veľmi milé, a tak Alex obmäkčene, navzdory pracovným pravidlám bez problémov odpovedal.

Nebol tak naivný, ako vyzeral a dobre si uvedomoval, že môže ísť o miestne prostitútky. Aj tak ich však pozval na drink a rád si večer spríjemňoval ženskými lichôtkami, žartami a nemiestne koketným správaním. Vedť, čo by nezniesla služobná kreditka. Zneistel až po tom, čo si k nim prisadol akýsi chlapík, predstavil sa ako Willy. Vypytoval sa až príliš konkrétne na okolnosti jeho pobytu. Na bielom diplomatovi tak bolo badať známky nervozity. Domáci mu pre upokojenie oplatili pozvanie na drinky a radšej sa s ním rozlúčili. Ako sa teda ukazovalo, nešlo o prostitútky a pasáka.

Alex terasu podniku opustil až tesne pred polnocou. Síce trochu zablúdil, ale pred jednou už ležal vo svojej hotelovej izbe, zaspával príjemne uvoľnený a trochu si vyčítal, že bol voči domácim tak odmeraný, zrejme ho ovládla paranoja, chceli sa s ním len porozprávať. Vedť Stredná Európa pre nich musela byť rovnako exotická ako Alžírsko pre neho. Zaumienil si, že na druhý deň po návrate z pracovných jednaní zájde opäť na to isté miesto a pokúsi sa spoločníkom svoje správanie revanšovať.

Spánok v teplote atakujúcej hranicu tridsiatich stupňov Celzia netrval dlho. Izba bola nahriata, i keď vonku teploty prudko klesali. Klimatizácia nefungovala, ale nebolo síl na sťažnosti. Už po štyroch hodinách Alex sedel v hotelovej kaviarni, raňajkoval a pripravoval si formuláre, ktoré mal podnikateľom pomôcť vyplniť. Po chvíli sa k nemu pridala aj sprievodca Hasan. Oznamil mu, že pôjdu do fabriky miestnej gumárskej firmy, kde sa majú českí, rakúski a slovenskí podnikatelia dohodnúť na dodávkach technológií pre miestne výrobné podniky. Hromada kontraktov, ktoré by boli trofejou.

K fabrike, vzdialenej asi sto kilometrov smerom ku pobrežiu mal vycestovať len s Hasanom. Podnikatelia, Marcel ako aj hlavní predstavitelia diplomacie tam už v tom čase budú, vraj majú absolvovať aj prehliadku fabriky, ktorá je dôverná, a tak na ňu bolo možné prihlásiť len obmedzený počet ľudí.

Alexovi to neprekážalo. Hoci bol nervózny vyzeralo to tak, že bude na pracovnej ceste naozaj len do počtu a všetko podstatné vybaví kolegovia. Ešte chvíľu odpočíval na terase hotela a čakal kedy sa po neho Hasan vráti.

Kapitola 3.

Ked' sa tak stalo, nasadli do starého vojenského džípu, ktorému chýbali okná. Hasan mu vysvetľoval, že niektoré úseky cesty nie sú vhodné pre bežné typy osobných vozidiel, a tak je lepšie spoľahnúť sa na silu a skúsenosti. Alex bol prekvapený, veľkomesto vyzeralo moderne, rozhodne nie ako divočina. Šofér mu však vysvetlil, že ho vezme skratkou a pri ďalších presunoch budú musieť križovať periférie aj cez oblasti bez asfaltových ciest.

„Tento si prežil svoje. Nechali ho tu ešte Francúzi, pred rokmi ho používali vojaci. Nemá okná, ale neskape ani v púšti,“ usmieval sa Hasan a búchal po starej karosérii.

Cesta bola ohromne nudná. Okrem sprievodcu, ktorého Alex poznal, sedel v aute aj veľký chlap hnedej pleti, ktorý sa neunúval ani predstaviť. Anglicky zrejme vedel. Nevozil diplomatov len tak náhodou. Keď sa mu však biely pasažier prihovril, odpoveď neprichádzala, a tak radšej všetci zvolili trápne ticho.

Z hlavného mesta vyšli približne po pol hodine, asi rovnaký čas mala trvať cesta do cieľa ich výpravy. Cez okno bez skla nebolo veľmi na čo pozerat'. Respektíve bolo, ale človek radšej ani nechcel. Prázdne a polorozpadnuté domy, sem-tam niekto s károu, na ktorej viezol staré pneumatiky, alebo kovový odpad. Nuž Alžírsko malo dve tváre, to sa však dalo čakať, a tak tú odvrátenejšiu posádka džípu úspešne ignorovala.

Na Alexa dokonca prišli z horúčavy a mŕkavých spolujazdcov mrákoty. Neváhal si uprostred exotiky zdriemnuť. Prebral sa až na to, keď auto zastalo. Myslel si, že sú v cieľi cesty. Auto bolo prázdne, a tak sa rýchlo naklonil po tašku s dokumentmi.

„Prečo ma nezobudili. Ved' som zaspal a čo. Teraz tam dobehnem ako posledný a budú na mňa civieť ako na blbca,“ hovoril si.

Keď sa vzpriamil, tašku položil späť na zem. Zarazene sledoval to, čo sa pred ním deje. Stáli v kolóne asi desiatich áut, pomedzi ktoré pobehovali muži so šatkami na hlavách a so samopalmi v rukách. Bolo jasné, že ide o nejaký vážny problém. Vyzeralo to tak, že si na nich počkali nejakí teroristi, či lúpežníci. Bolo zjavné, že to niesú vojaci, ani policajti. Títo si robili čo chceli a mimo veľkých miest niekedy bezdôvodne obťažovali cudzincov. Väčšinou ich chceli trochu postrašiť a vypýtať si mýto. Keď sa však Alex pozrel lepšie, všimol si, že niektorým autám chýba posádka. To v ňom vyvolalo obavy, ktoré, aj keď si to nechcel priznať, bolo možné rozpoznať na bledej farbe jeho tváre a roztrasených rukách.

Nevedel čo robiť, z auta radšej nevystupoval. Keď mu napadlo pozrieť sa na mobil, videl len prázdny displej.

„Ja debil. No to som profík. Bohviekam idem, ale zasranú baterku nenabijem,“ zahromžil si nahlas.

Po chvíli ozbrojení muži zaregistrovali, že v poslednom z áut ešte niekto je. Začali niečo vykrikovať a pohli sa smerom k roztrasenému Alexovi. Potom si však vydýchol. Medzi mužmi stál aj mŕkvy spolusediaci z jeho auta. Ten im niečo krikom vysvetľoval, na čo zareagovali tak, že zastali a zbrane sklonili k zemi. Pohlol sa k nemu iba šofér.

Do auta však ani nenasadol, iba vo francúzštine vykrikoval, nech z auta každý kto sa v ňom skrýva vystúpi.

„Čo sa deje? Kde je Hasan a čo chcú tí chlapi?“ zisťoval lámanou francúzštinou Alex, no odpovede sa nedočkal. Muž mu ďalej posunkami ukazoval nech z auta vystúpi, nuž nemal inú možnosť.

Keď sa postavil vedľa vozidla, schmatol ho za rameno mohutný mulat a ťahal smerom k ozbrojencom. Hrubosť, ktorou to robil bola až zarážajúca a diplomatovi začínalo byť jasné, že neide o bežnú prehliadku dokladov. Keď sa k mužom priblížil, o niečom sa s pasažierom z jeho auta v arabčine rozprávali. Zatiaľ čo si temperamentne niečo vysvetľovali, obzeral okolité autá. Skoro všetky boli naozaj prázdne. Iba na čele konvoja stáli dva preplnené džípy a jeden nákladiak s korbou obtiahnutou plachtou.

Po chvíli dostal muž, ktorý ho sprevádzal už z Alžíru do ruky akúsi obálku. Nahliadol do nej a súhlasne prikývol hlavou. Alexove rameno pustil, no vzápätí sa ho chopil jeden z neznámych mužov. Chlap, ktorý ho pred malou chvíľou zjavne predal kráčať späť k autu, naďalej si nevšimol diplomatove naliehavé otázky v angličtine a francúzštine. Keď sa začal s džípom vzdáľovať, bolo jasné, že je zle. Nemal však na výber. Sám by si na ozbrojených chlapov netrúfol, čo sú to za bludne myšlienky.

Muži nerozumeli ani jeho hromzeniu, hovorili iba arabsky. Asi po piatich minútach cesty po neznámom ťažkom teréne mimo hlavnej cesty, po ktorej šiel spolu s takisto netradične mŕkavým Hasanom, uvidel pri jednej z chatrčí odstavené rovnaké auto, v akom sedel. Štyria muži niečo usilovne nakladali na korbu terénneho vozidla zaparkovaného v zadnej časti pozemku.

“Doriti ved' tam trčia ľudské nohy. Hej kam ma to beriete?! Hej, viete kto som?!“ začal vydesene kričať v materinskom jazyku nad čím sa pozastavila už aj posádka auta.

Miesto vysvetlenia však spustili iba smiech. Po minúte dramatických scén Alexa, ktorý začal kopat' do zamknutých dverí, ho naľavo sediaci hádam dvojmetrový muž chytil za ruky a nasadil mu páku. Ďalší, na sedadle spolujazdca zobral do ruky kus látky z priehradky na palubnej doske a napchal ju diplomatovi, márne sa pokúšajúcemu o hryzenie, do úst. Keď mu hlavu prikryli starým mechom, ktorý smrdel za zeleninou, pochopil, že odpor nemá význam a skrotol.

Zvláštne. Ako sa v podobných situáciách patrí správať? Sledoval dokumenty, videl nejaké filmy, no ťažko povedať, či v Alžírsku platia hollywoodske pravidlá. Asi polhodinu sa triasol ako osika. Hrdý bol len na to, že sa nepomočil do gatí, čo sa v takýchto situáciách podľa filmových scenárov stáva.

„No toto som typický ja. Iní sa váľajú v hoteloch, spávajú s prostitútkami a pojedajú fajnové jedlá. Ja vyrazím na pracovnú cestu prvýkrát v kariére a hneď ma unesú,“ hovoril si opäť v materčine a nahlas. Posádka auta sa teraz zasmiala trefne, aj keď mu nerozumela.

Po chvíli sa prestal triasť a spustil nezmyselný smiech aj samotný Alex. Prekvapilo to aj mužov v aute. Takéto správanie čakali o to menej, že sa im beloch na zadnom sedadle len pred malou chvíľkou takmer rozplakal.

„Five hours, you can sleep,“ ozval sa jeden z mužov, ktorému zjavne padlo do oka chovanie uneseného muža. Alex po chvíli pochopil, že tým myslel predpokladanú dĺžku cesty.

„Spať? Ako môžem zaspať v takejto situácii a na takejto ceste?“ hromžil, keď ich asi po stý krát nadhodila nerovnosť terénu.

Napriek tomu, do akej situácie sa neborák dostal, bol až prekvapivo pokojný. Prekvapovalo to aj jeho samého. Hoci mu pred chvíľou táto myšlienka pripadala pritiahnutá za vlasy, v polovici cesty zaspal. Cez mech, ktorý mal na hlave sa mu paradoxne dýchalo lepšie ako bez neho, filtroval totiž prašnosť divokej piesočnatej cesty. Prebudil sa až o dve hodiny, na smiech únoscov. Tí do neho pichali paličkou a nesmierne sa zabávali na tom, ako ich obeť pokojne odfukuje z ríše snov. Alex však náladu na žarty nemal. Hoci sa jeho vnútro správalo nečakane chlapsky, pred očami mal stále ľudské nohy v lakovkách, ktoré viseli z korby terénneho auta na začiatku jeho dobrodružstva. Netušil, čo od neho budú chcieť a myšlienku, že dopadne rovnako, silou vôle odsúval do úzadia.

Keď konečne zastavili, bolo popoludnie a neznesiteľne horúco. Jeho prosby o to, aby mu mech z hlavy zložili však ostali nevypočuté. Za rameno ho dovliekli do akejsi starej šopy, kde ho posadili na zem, niečo pred neho položili. Smradľavú látku mu z hlavy zložili až po desiatich minútach živého rozhovoru. Keď oči prestali reagovať na svetelný šok, konečne uzrel, kde sa nachádza. Štyri kamenné steny, kýbeľ s vodou, niečo ako matrac a päť veľkých mrežovaných okien. Potešilo ho, že je priehľad smerom von z budovy voľný. Nebol ani zviazaný, nepovažovali ho za nebezpečného, nezviazali mu ani ruky, a tak si mohol tienením slnečných lúčov úplne slobodne obzerať okolie.

Prieskum mu však veľa nenapovedal. Mreže boli vsadené na vnútornej strane, a tak sa z okien nevedel vykloniť. Okolo seba videl len tri budovy, zrejme rovnaké ako tá, v ktorej sa nachádzal a neďaleko zaparkované auto. Ďalší ľudia nikde. Keď ho čakanie na to, či sa niečo pohne prešlo, pozrel na podnos, ktorý pred neho ešte s mechom na hlave položili. Bolo to jedlo a nebolo ho málo.

„Haha, tí debili sa nezdajú. Veď je to lepšie ako v hoteli. Chcel som niečo autentické, no mám to tu. Nech sa dopustili čohokoľvek, kuchárske umenie sa im zaprieť nedá,“ hovoril sám so sebou.

Zemiaková polievka a jahňacie mäso na nejakej bylinkovej omáčke boli naozaj skvelé, takmer to nevládal dojesť. Dokonca mu na tácku položili aj pohár vína, ktoré chutilo podobne ako Syrah, len bolo omnoho trpkšie. Netrvalo dlho a priviedlo ho k prázdnemu popoludňajšiemu spánku. Opäť.

Kapitola 4.

Prebudil sa rovnako ako v aute. S neprijetným pocitom a za pozornosti ozbrojencov, stojacich okolo. Tak ako predtým, ani teraz im na tvárach nechýbal široký úsmev. Boli nadšení z toho ako sa ich zvláštna obeť správa, aká je pokojná a ako si s apetítom vychutnala jedlo, ktoré jej nachystali.

Väčšina ľudí sa toho jedla ani nedotkne. Malo hrať hlavne psychologickú úlohu. Gro unesených považuje peknú porciu dobre vyzerajúceho pokrmu s prichystaným nápojom za akúsi zradu. Zväčša si myslia, že je pokrm otrávený, alebo napustený nejakou drogou, aby sa im rozviazal jazyk, či ich oslabil. Podobné jedlá sa spočiatku podávajú niekoľkokrát, tak, aby vyhladovaná osoba, ktorá po niekoľkých dňoch odolávania nevydržala, jedlo prehltila a cítila sa vnútorne zlomená. Často má takýto postup aj ďalší psychologický efekt – unesený si nahovára, že je pod vplyvom drog, o ktorých je presvedčený, že ich jedlo obsahovalo. Začne tak sám od seba prezrádzať detaily, často aj tie, o ktorých únoscovia ani netušili a neplánovali sa na ne pýtať.

Jeden z mužov – nižší černochoch s červenou baretkou, slnečnými okuliarmi na očiach a so samopalom v ruke sa mu tieto skúsenosti snažil popísať lámanou angličtinou. Videli, že Alexa nemá význam skúšať a jedlo nielen že nepodozrieva, ale pokojne by si doprial aj prídavok. Alex pochopil, že bolo jedlo v poriadku, a tak si veľmi spokojne, ako spomienku na príjemné únoscovské gurmánsstvo odgrgol. Keď tak spravil, spustil sa v miestnosti obrovský rehot.

Ten však prerušili vchodové dvere, do ktorých niekto kopol, rozleteli sa. Veselých mužov akoby niekto natiahol na špagáty. Postavili sa do pozornosti a jeden z nich niečo zakričal arabsky.

Do miestnosti vošiel muž, ktorý sa od ostatných príliš nelíšil. Jediným rozdielom, badateľným na prvý pohľad bol odev. Zatiaľ čo chlapi boli oblečení v maskáčoch, s baretkami, skrátka tak, ako vyzerajú africkí vojaci v televíznych dokumentoch, on bol celý v bielom, na nohách nemal kanady, ale jednoduché sandále. Dokiaľ nedal chlapom pokyn, ani sa nenadýchli. Po tom, že sa pred chvíľou na Alexovi od srdca zabávali, neostala na ich mohutných perách žiadna stopa. Z ich tváří, bolo možné vyčítať len sústredenosť, disciplínu a oddanosť.

„Tak tu je tá naša hviezda. Ako sa máte? Rád vás poznávam,“ prišiel k Alexovi sediacemu na matraci a podal mu ruku. Navzdory očakávaniam pôsobil veľmi milo a priateľsky. Zajatca postavil ťahom na nohy. Požiadal ho, aby za ním nasledoval von z baraku. Hoci privolil, dvaja muži, na znak ostražitosti podišli k jeho ramenám a nepravidelne do nich strkali, ako dúfal, nenabitými puškami.

Z chatrče ho viedli cez komplex asi dvadsiatich identických budov. Až na konci celého pozemku, ohradeného betónovými zábranami prišli k budove, ktorá vyzerala na rozdiel od ostatných civilizovane. Jediná mala omietku, na čele terasy dokonca niečo, čo by bolo možné nazvať freskami. Keď prišli pred vchod, muž v bielom požiadal ostatných, aby ostali stáť tam, kde sú a nechali im s Alexom polhodinu na, ako to nazval, priateľský rozhovor.

Gestikuláciou ukázal svojmu host'ovi cestu dnu. Ten sa len obzeral, či smie kráčať ďalej, či od strážcov jednu neschytá. Keď videl, že je všetko v poriadku, nasledoval svojho nezvyčajného hostiteľa.

Ten bol už dnu v budove, správval sa naozaj neviazane, uvoľnene. Z toho ako chodil, ako gestikuloval a akou angličtinou rozprával bolo zrejmé, že civilizovaný, západný svet dobre pozná, zrejme v ňom aj niekedy žil.

„Sadnite si pane, nebojte sa. Viete, nezvyknem tu mať veľa hostí ako ste vy. Preto nie som dostatočne zásobený na to, aby som vám mohol poskytnúť všetok komfort, aký si zasluhujete. Pokúsim sa však ponúknuť všetko čo sa dá, tak, aby ste sa ničoho nebál a pochopil, že ste tu v bezpečí,“ vítal nepochopiteľne ústretovo svojho zajatca.

Alex nevedel, čo si má myslieť, ako má reagovať. Mohlo ísť len o hru, možno všetci čakali, kedy sa uvoľní, začne sa správať prirodzene a vtedy udrú. Na druhej strane, ako inak mohol postupovať? Ak by spravil niečo nezdvorilé, zrejme by si to rovno zlízol.

Sadol si do kresla pri okrúhlym sklenenom stolíku, pokrytom piesočným prachom. Na druhej strane sediaci muž mu asi dve minúty bez slova prenikavo hľadával do očí. Alex, prirodzene, nebol tým, ktorý by chcel spustiť obzvlášť horlivú debatu.

„Asi neviete kto sme, však?,“ pýtal sa milým hlasom únosca a podával diplomatovi s hrčou v krku pohár ginu. Alex do seba kopol celý decák, položil ho na stôl a hlavou zakrútil naznak, že nevie.

„Nuž, zrejme je to pre vás zatiaľ lepšie. Uvidíme ako sa celá vec vyvinie. Zatiaľ vám bude stačiť, že sa volám Abu,“ dolial gin do Alexovho pohára a vynútil si vzájomný prípitok.

Nasledovalo to, čo Alex očakával a zároveň čoho sa obával. Muž, ktorý sa mu pred malou chvíľou predstavil podľa všetkého falošným menom, začal byť až príliš zvedavý. Vypytoval sa najprv na

všeobecné, naoko neškodné otázky, neskôr na detaily služobného pobytu. Keď pochopil, že diplomat nebude na nič konkrétne odpovedať, ešte raz mu dolial a chvíľu si ho bez slova premeriaval pohľadom.

„Chápem, že z toho, čo sa vám stalo nemáte práve najpríjemnejšie pocity, rozumiem vašej odmeranosti. Avšak môžete byť rád, že ste sa dostali do našich rúk. V území, kde sa nachádzame operuje množstvo skupín, ktoré s ľuďmi ako vy nezaobchádzajú v rukavičkách. Naša organizácia je iná. Máme iné ciele a so zajatcami zaobchádzame civilizovane. Vo vašom prípade sa nemáte čoho báť. Zaujímajú nás dve skupiny ľudí - jedna, nepriateľská, má oprávnené obavy, druhá, povedzme neutrálna, má pre nás potenciál. Patrite k tým, ktorí to u nás prežijú bez väčšej ujmy. Istým procedúram sa však nevyhnete,“ hovoril ležérnym tónom veliteľ.

Zajatý mladík bol v rozpakoch. Nerozumel tomu, prečo sa k nemu všetci správajú tak dobre a nerozumel ani rečiam o nejakých procedúrach. Hoci ho mali zrejme upokojiť, skôr v ňom vyvolali obavy.

„Asi viete kto som. Nie je mi však jasné, či poznáte aj prostredie odkiaľ pochádzam. Veľmi vám nepomôžem. Som prakticky bežný úradník, bez výraznejšej hodnoty, či prístupu k významným informáciám,“ snažil sa Alex uviesť vec na správnu mieru. Predpokladal, že to skôr, či neskôr odhalia a naivne myslel, že sa tak vyhne neprijemnému vypočúvaniu.

„Nuž, to čo viete sa ešte dozvieme, ak budete chcieť. Verte však, že pre nás istú hodnotu máte. Keby tomu tak nebolo, nesesedel by ste so mnou pri dobrom drinku,“ položil svoj pohár na stôl, postavil sa a ukázal Alexovi dvere.

Ten vyšiel v rozpakoch von. Čo s ním chcú robiť? Pochopili, že je nula? A môže to vôbec dopadnúť dobre? Môže sa takto voľne pohybovať? V mysli si kládol otázky, či by nebolo lepšie, keby k nemu pristupovali tvrdšie. Akú mohol mať hodnotu? Snáď ho chceli využiť na nejakú spravodajskú hru.

Areálom ho chlapi previedli späť k jeho baraku. Pri vedľajšej budove sa niečo dialo. Bol tam veľký krik a rachot. Nechcel pôsobiť zvedavo, no keď sa mierne otočil zbadal auto, s postavou na korbe, ktorá bola zrejme mŕtva. Bolo to to isté vozidlo, ktoré videl cestou do tábora. Ozbrojení muži z neho ťahali dve ďalšie osoby s mechmi na hlavách, no o poznanie tvrdšie ako sa správali jeho pridelení k nemu. Radšej sa na nič nepýtal. Pred tým ako vošiel do svojej budovy však ešte začul známy hlas.

Áno, bol to Hasan. Chcel sa otočiť úplne, no jeho strážcovia ho strčili do dverí. Keď sa pokúsil na svojho známeho zakričať, schytil ranu pažbou pušky, ktorá ho zrazila na zem a dvere sa zabuchli.

Na chvíľu stratil vedomie. Keď sa prebral, musel sa rozpamätáť, kde sa nachádza. Rana puškou, ktorú si vykoledoval bola drsná. Nebol na niečo podobné zvyknutý. Pri páde si ešte lebku preskúšal tupým úderom ušliapanej hlinenej podlahy.

Keď si uvedomil, čo sa pred jeho pádom stalo vo vedľajšej budove, rýchlo pribehol k oknám. Z prvých dvoch nevidel nič, no pri ďalšom, ktoré bolo na strane zaparkovaného auta, videl mužov s vrecami na hlavách i ozbrojencov. Obete sedeli v tureckom sede na zemi, okolo stáli muži so zbraňami. Čo bolo zvláštne, všetci aktéri boli ticho ako myšky. Bez akéhokoľvek pohybu akéhokoľvek zvuku. Chvíľu ešte trvalo dokiaľ Alex uvidel, že tí muži s mechmi na hlavách nie sú traja, ale štyria. Navyše žiaden z nich nebol Hasan. Teda aspoň si to myslel. Predpokladal, že by ho spoznal podľa smiešne tvarovanej postavy a krikľavých nohavíc, ktoré by bolo vidno aj v šere sklonku večera.

Bola to asi iná skupinka unesených, podľa počtu barakov sa muselo v tábore nachádzať viac ako dvadsať zajatcov. Teda ak sú všetky zaplnené. Alexove chaotické výpočty končili pri uvedomení si faktu, že vlastne ani nevie o čom hovorí. Nevie, či to, kde sa nachádza možno nazývať táborom, či budovy, ktoré videl tvoria celý komplex a hlavne, či sú všade únoscovia a zajatci.

Po niekoľkokomínútom sledení konečne pochopil aj napätú nervozitu v tábore, a to prečo sú všetci ľudia zúčastnení pri vypočúvaní tak ticho. Pri štyroch zajatých mužoch, z ktorých sa jeden, aj z diaľky rozoznateľne, triasol natoľko, že sa mu mech na hlave posúval do smiešne vyzerajúceho tvaru, sedel Abu. Práve blízko tej roztrasenej osiky. Teda Abu. Ten vodca, alebo čo to bolo. Alex ho ani po spoločných chvíľkach neprekukol. Nepredpokladal, že bol k nemu úprimný. Podľa neho si vymyslel aj spomínané meno. Každopádne, tomu, že bol veliteľ bolo možné veriť už len kvôli tomu ako sa správali ozbrojenci vo chvíľach, keď sa nachádzali v jeho blízkosti.

Teraz sa s ním podieľali na situácii tak napätej, tichej a nehybnej až hraničila s nudou. Abu iba pokojným hlasom, podobne ako sa rozprával s Alexom, ale bez hoci aj predstieraných sympatií, spovedal vyľakaných mužov. Napriek tomu, že takmer šepkal, vojaci boli takí tichí, že Alex aj na diaľku rozoznal, že s nimi rozpráva arabsky. Zrejme teda nešlo o členov jeho výpravy. Premýšľal, či jednoducho nezakričí na Hasana. Ten ho bude počuť a odpovie mu. Alebo niekto iný z výpravy, niekto, kto mu bude rozumieť. Napokon však tento plán aspoň načas odložil. Nechcel prerušiť podivné vypočúvanie, isto by za to schytil ďalšie zaucho. Možno aj silnejšie ako bolo to predtým.

V jeho chatrči už bola tma. Po pamäti však hmatom našiel akýsi starý kus dreva, zrejme prehnitý stôl, ktorý mal iba poslednú zo štyroch podperných nôh. Oprel ho k stene s oknom tak, že práve

posledná podpera presunula ťažisko kusu trosiek tak, aby ostal bezpečne stáť. Keď si na vrch položil roztrhané vrece, vytvoril posed, z ktorého sledoval celé vypočúvanie ďalej.

Bolo ohromne dlhé. Chlapov postupne odvádzali do baraku, ktorý bol len päťdesiat metrov vzdialený od Alexovho. Posledným, ktorý s Abuom a ozbrojencami ostal bol trasúci sa, najrozrušenejší muž.

Na veľké prekvapenie tichého pozorovateľa sa odrazu evidentne upokojil. Jeden z mužov mu z hlavy stiahol mech a Abu mu ďakovne potriasol ramenom. Miesto guľky, na ktorú to dlho vyzeralo venovali mužovi otočenému k Alexovi chrbtom cigaretu. Bez toho, aby akokoľvek pokračovali vo vypočúvacích procedúrach sa potom jednoducho postavil, oprášil a odišiel sám, bez dohľadu, smerom k bráne areálu. Šlo zjavne o figuranta - zradcu - zajatecký komparz.

„Ty si ale hajzel, pozrime sa na teba. Ty špina,“ mrmlal si materčinou popod nos Alex. Asi o päť minút sa celá scénka skončila. Nič zaujímavé nebolo vidieť ani pri pohľade ostatnými oknami. Alex sa tak schúlil do kúta a premýšľal. Snažil sa zaspáť, no neúspešne. Akoby až teraz začínal chápať čo sa deje. Že je v riadnych problémoch.

Veď ani nevie kde je. Nech ho uniesol ktokoľvek, neprieči sa mu zabíjať ľudí, a to bez väčšej snahy utajovať to. Čo ak si tí domorodci myslia, že je naozaj nejaký vážny diplomat, že má cenu? Veď za neho im nikto nebude chcieť zaplatiť ani euro. Poznal svojich šéfov. Dobrý obed bol pre nich cennejší ako kariéra chlapa, ktorý drel na to, ukázať sa pred nimi. Život mohol mať cenu týždňa dovolenky. Nie, keď za neho budú žiadať prachy, nedopadne to dobre.

Ale čo iné môžu chcieť? Informácie? Veď to bude fiasko. Bohvie, čomu ho budú chcieť vystaviť, a keď prídu na to, že nič nevie, načo im bude jeho prítomnosť? Bezcenný, môžu sa ho zbaviť. Keby vypočúvali tak, ako to videl vo filmoch, s maskami, so zmutovanými hlasmi a anonymne, mohli by ho zmaľovať a vyhodit' niekde do púšte. Ale takto? Je tam deň a pozná ich tváre, hlasy, dokonca aj meno, značky áut. Nebudú ho môcť nechať odísť. Najviac sa však bál zapojenia do konšpirácie. Čo ak bude mať zahrať nechutné divadlo ako to z dvora? Alebo niečo horšie spáchať niekde inde v zahraničí, alebo nebodaj doma?

Ležal v kúte a zabúdal na dobré jedlo s pohárom vína, ktorými ho pohostili. Jediné, čo sa v prvý deň svojho únosu naučil bolo to, že nemôže nikomu a ničomu veriť. Počul o tom, ako to s jedlom a pitím na uvítanie myslia. Videl, ako sa zo strhaného chlapa pi vypočúvaní vykľul kolaborant.

Aspoň vedomosti mu vytvárali akú, takú istotu, niečo, čoho sa mohol držať, dávalo to nejaký zmysel. Inak tam veľa racia nebolo. Jeho prvá služobka a už je niekde v tábore alžírkej Al Káidy, alebo kde. Ironické. Keď sa to dozvedia kolegovia, určite sa budú hrozne zabávať. Tentokrát im však dáva za pravdu. Veď je to celé smiešne a pre neho tak veľmi typické.

Kapitola 5.

Noc v Alžírsku je zvláštna. Hoci bol unesený a v mimoriadne zvláštnej situácii, hľadel nadránom von oknom pohľadom turistu. Šero, cvrlikanie púštného hmyzu a zvuk jemného orientálneho vetra v ňom vyvolávali príjemne romantické pocity. Mal by to prostredie, tú krajinu neznašať. On namiesto toho obdivuje jej dušu. Zvláštno, napokon ako celá situácia, do ktorej sa dostal.

Prišlo svitanie, rýchle a intenzívne ako samotná horúčava, ktorú v jeho chatrči slnko behom polhodiny vyprodukovalo. Vonku konečne zarezoval pohyb. Bolo vidieť ozbrojencov, ako sa premávajú z jedného konca tábora na druhý, cvičia a jedna skupinka čosi opravuje na jednom zo vzdialených barakov. Tomu, že ich Alex pozoruje nevenovali žiadnu pozornosť, rovnako ako jeho pokusom o pokriky, ktorými ich chcel do svojej chatrče privolať. Na krik v cudzích jazykoch nereagovali, arabsky nevedel. Ktovie, zrejme by mu to aj tak nepomohlo.

Nechcel si to priznať, ale začínal byť hladný. Nebol žiadne rozmazané dieťa, ale dvadsať hodín bez jedla začínal cítiť. Jeho európsky návyk bolo potrebné odstrániť. Uvedomoval si, že ho môže v najbližších hodinách, či dokonca dňoch čakať mnoho vecí, s ktorými sa ešte nestretol, a tak sa pokúšal udržať si nadhľad, s ktorým ho do tábora priviezli, a ktorým získal medzi únoscami priazeň. Prázdny žalúdok a čoraz neznesiteľnejšiu horúčavu svojho úkrytu sa snažil utíšiť tým, že sa vyzliekol len do spodného prádla a hoci mu to nebolo úplne po vôli pil litre vody z hlinenej nádoby, položenéj vedľa niečoho, čo možno nazvať záchodom. Hoci na chuti tekutiny nebolo rozoznať, že by bola znečistená, podľa európskych hygienických noriem by zrejme nedostala päť hviezdíčiek.

Po tom čo sa mu holé brucho nafúklo litrami vody pôvodu, nad ktorým sa radšej nezamýšľal, vysadol na svoj posed z večera a hľadel, na pre neho zaujímavú scénu, odohrávajúc sa na tom istom mieste, kde deň predtým sledoval vypočúvanie mužov s vrecami na hlavách a ich zradcu. Skupina mužov odložila zbrane bokom, vyzula sa, dala si dole maskáčové mundúry a na koberčekoch odriekala modlitby, ktoré im predčítal nejaký muž v zelenom, ktorého dovtedy ešte nevidel. Po niekoľkých opakovaníach sa k nim pridala Abu. Ten sa vyzul, sadol si vedľa muža v zelenom, a pre neho typicky pokojne niečo rozprával. Ku koncu svojho monológu však pridala na intenzite hlasu a objavila sa aj mierne agresívna gestikulácia.

Kontrastne zas pôsobil záver tohto vystúpenia, kedy Abu s jemným hláskom priam anjelsky spieval akési arabské piesne, pričom ho drsní muži s dojatými tvármi sledovali a v rukách žmolili nejaké knihy. No nejaké. Alex nebol debil, bolo mu jasné, že sa nenachádza v kresťanskom letnom tábore, ale že sa jedná o Islam. Akurát nevedel nakoľko môžu byť muži radikálni. Nie všetci mali veľké brady a mnohí z nich nepôsobili vážne, ako mudžahedíni zvyknú. Veľmi ho zaujalo, že si dal s ich vodcom pohárik alkoholu. Ak nešlo o nejaký trik s vodou, nemohlo ísť o prísne praktikujúceho muža. Ale čo on vedel. V náboženských otázkach nebol expertom. Iba do miery častejšieho sledovateľa mediálnych obsahov.

Keď sa nad tým na svojom provizórnom posede zamýšľal, uvedomil si, že ozbrojení muži jeden k druhému pasujú iba za mak. Veď niektorí boli čierni, iní mulati, boli tam aj bieli, pri zastavených autách počas únosu videl aj jedného s mongoloidným vzhľadom. Niektorí mali obuté sandále, iní vojenské kanady. Niektorí sa snažili žartovať, iní ani nehľadeli do očí. Ocitol sa to veru na čudnom mieste.

Uvedomenie si rôznorodosti osadenstva tábora Alexa potešilo. Vedel, že by zrejme najhoršie dopadol v rukách radikálnych islamistov. Akí už môžu byť títo radikálni, keď mu dávajú na uvítanie víno a rešpektujú kolegov, ktorí ani nechodia na poľudňajšie modlitby. Jednoducho dobré znamenie. I keď bohvie o čo im mohlo ísť, ak neriešia náboženské sektárstvo

Počas utešovania sa si ani neuvedomil, že modlitby, ktoré sledoval skončili. Hliadky sa rozdelili, každá odišla niekam inam. Jedna smerovala k jeho baraku. Nebál sa, bol by rád, keby s ním po čase niekto komunikoval. Takmer sa aj dočkal. Chlapi prišli k oknu, pri ktorom sedel na podivnej pomôcke. Alex sa im snažil gestikuláciou ukázať, že je mu horúco a potreboval by viac vody, ako dostal.

Na jedlo sa nepýtal, tušil, že ho nedostáva zámerne. Čo sa týka vody, naivne predpokladal, že chlapom nie je jeho zdravie ľahostajné, a že vzhľadom k ich správaniu zo včerajška budú aj ďalej ochotní robiť malé kompromisy. V tom mal pravdu. Kompromis mu však v tej chvíli iba zachránil krk. Za opovážlivú gestikuláciu voči dozorcovi by mal každý iný väzeň v okamihu rozmlátenú tvár. Jeho však nechali na pokoji. Strážcovia si iba odpluli na zem a pokračovali v chôdzi.

Alex tejto reakcii nerozumel, alebo lepšie povedané nechcel rozumieť. Neskúsene si ráno vypil takmer celú zásobu vody, ktorú v cele mal, a tak sa teraz musel brzdiť. Bolo ťažké nemyslieť na smäd. O to ťažšie bolo udržiavať si predsavzatý nadhľad. Jednoducho začínal pociťovať, že nie je na slobode a v hlave sa mu začali ilustrovať najrôznejšie scenáre jeho blízkej budúcnosti.

V sparne a bez čohokoľvek, čo by sa okolo neho niekoľko desiatok minút aspoň pohlo, začal upadať do mrákot. Mohla za to aj bezsenná noc, ktorú prebdel tými najpodivnejšími obavami, aké mohli v jeho prípade vzniknúť. Najviac sa bál toho, že sa o tom, kde je ani nikto nedozvie. Keď únoscovia nebudú žiadať nič ďalšie a uniesli len jeho, ostatných členov výpravy nie, tak si budú všetci myslieť, že to pokašľal on sám. Bol známy tým, že vyhľadával dobrodružstvá. Keby jednoducho zmizol, predpokladali by, že na základe svojho rozhodnutia. Že pobehuje po miestnych baroch a váľa sa po prostitútkach.

Jediným kľúčom môže byť Hasan. I keď, ťažko povedať, čo si o Hasanovi myslia na veľvyslanectve. Možno by si stratu ich osôb nespájali a kašľali by na to. Nebolo to pekné, ale Alex dúfal, že v kolóne áut, ktorú počas únosu videl boli aj ďalší jeho kolegovia, prípadne podnikatelia, ktorým mal ukázať miestne podniky. Po nich sa bude isto niekto zháňať, a tak pre diplomatickú nulu znamenali istú nádej.

Netrvalo dlho a jeho túžby takmer rozplietla ďalšia z epizód, ktoré sledoval cez jedno z okien svojho baraku. Keď mu hlava oťažievala pod návalom únavy a neznesiteľného dusna, na druhej strane pozemku zapíšťali gumy džípov, ktoré ho zo spánkových osídel vytrhli. Automobily za sprievodu ohromných mrakov piesku vleteli do priestoru dvora pred susednou budovou. Alex pribehol k druhému oknu, kde na špičkách sledoval ako z áut vyvádza päť osôb, čo ho zarazilo najviac, aj jednu ženu.

Čo to má znamenať? Som tu druhý deň a už tretí prepadnutý konvoj? Kde to som dočerta? To, že uniesli aj ženu sa mu nepozdávalo obzvlášť. To, že ju viedli do rovnakej budovy ako chlapov však zase nenasvedčovalo islamistickým zvyklostiam, a tak Alex dúfal, že sa k nej budú správať mierne, aspoň tak, ako k nemu.

Keď sa už chystal zapíškať na strážcu, ktorému chcel v angličtine vliat' nejaké to morálne pravidlo, týkajúce sa zachádzania so ženami a vojnových dohôd, vyrušilo ho ďalšie prekvapenie. Z korby auta sotili na zem muža v krikľavých nohaviciach, potom ho surovo ťahali po zemi do rovnakej budovy ako predošlé osoby. Alexovi to vzhľadom k zhoršujúcej sa fyzickej kondícii myslelo čoraz pomalšie, no asi po piatich sekundách sa prebral uvedomením.

„Hasan! Hasan! Čo sa stalo, kde sú všetci?“ Vykrikoval hlúpe otázky v angličtine cez mrežované okno. Osoba na zemi ale nereagovala. Bola z celej tortúry mimo, mala problém držať sa pri vedomí. „Hasan! Kto sú tí chlapi? Príde nás niekto hľadať?“, nevzdával to a kričal ďalej. Muž v mátochách však len niečo zamumlal a už zmizol za stenou budovy.

Ďalšie pokriky boli skôr kontraproduktívne. Vysilil sa a prišlo mu zle. Na dvore sa navyše objavil Abu, ktorý zvrasteným čelom neprejavoval pochopenie s hlasným správaním sa svojho prominentného host'a. Hoci sa neuchýlil k tomu, aby šiel Alexa pokarhať osobne, asi o desať minút niekto začal k mrežovaným oknám pripevňovať drevené dosky. Svetlá z okien v baraku zhasínali jedno po druhom. Väzeň v jeho vnútri sa ani nepokúšal o odpor, pochopil, že pokrikmi prekročil tolerančnú hranicu únoscov. Svoju pozíciu v tábore zjavne precenil, a tak sa len mlkvo prizeral tomu ako mu dvaja ozbrojenci klincami nabíjajú tienidlá do zárubní okien jeho rakvy.

Prácu ani nestihli dokončiť a interiér sa už premenil na plnokrvnú temnicu. Slabé svetlo a neúnosná horúčava okamžite ochromila schopnosti väzňa myslieť. Sadol do rohu miestnosti a pokúšal sa upokojiť. Vedel, že len tak zvládne vydržať ovzdušie hrobu, do ktorého ho pochovali zaživa. Ako sa však mohol upokojiť v nedýchatel'nom vzduchu a teplote prekračujúcej štyridsať stupňov? Ťažké podmienky ho zmohli a omdlel. Mdloby prešli do spánku plného nočných môt, v ktorých však aspoň zabudol na to, čo sa mu práve prihodilo.

Prebudil sa až o niekoľko hodín, vtedy bola v baraku takmer celistvá tma. Aspoň ovzdušie sa so sadajúcim si slnkom stalo znesiteľným, a tak chvíľu pomerne pokojne sedel v kúte s myšlienkami o tom, ako svoje trápenie zmierniť. Keď si spomenul, že v nádobe ešte ostalo trocha zvyšnej vody, plazil sa smerom, ktorý si podvedome zapamätal. V časti baraku, kde sa nádoba nachádzala bola však taká hustá tma, že ju nevidomky prevrátil. Hromžiac zachránil aspoň to, čo nevyteklo. Horúčkovo a veľmi neefektívne si zvyšné tri decilitre vylial do úst. Hnusná teplá močka ho neopísateľne upokojila, prestal sa triasť, precitla mu i myseľ. Do mláky vody stratenej z jeho nešikovného bádania si ľahol. Napadlo mu, že ju využije aspoň na schladenie.

Netrvalo dlho a osviežujúce upokojenie prinieslo do jeho tela ďalší, no tentokrát príjemný spánok. Nevytrhol ho z neho ani hurhaj z dvora, kde muži z predošlého dňa absolvovali ďalšie, teraz už agresívnejšie vypočúvanie. Alex sa o tom všetkom dozvedel až na druhý deň.

Kapitola 6.

Prebudil sa až na obed, opäť na neznesiteľnú teplotu a v nedýchateľnom ovzduší. O čase už stratil pojem, a tak netušil aké ranné drezúry prebiehali za tienením jeho okien. Nočné vypočúvanie už nepripomínalo čajový večierok. K slovu sa dostali aj údery do tváre vypočúvaných, zopár pľuvancov a nepretržité psychické vydieranie. To vyvrcholilo strelbou do končatín jedného z unesených mužov. Bolestivé výkriky postavili v noci na nohy celý tábor, Alex bol jednou z mála výnimiek.

Až na poludnie nasledujúceho dňa, ktoré považoval za ráno však zistil, že v tábore došlo k niečomu nepríjemnému. V tmavej nore sledoval oslepujúci lúč slnka, ktorý do interiéru vchádzal malou štrbinou jedného z tienidiel, ktorú mu tam zámerne nechali strážcovia. Po tom, čo si jeho zrak privykol na slnkom zaliatý horizont, zbadal dvoch ozbrojencov, ako z dvora odpratávajú roztrhané kusy látky. Keď sa cez štrbinu s námahou pozrel lepšie, jasne videl, že sú od krvi. Jeden z chlapov vzal do ruky hrable a začal upravovať piesočnatý terén tak, aby sa bolestivo znečistená zemina dostala pod tú, ktorá nejavila žiadne známky drsného vypočúvania.

Keď sa Alex celej scenérii so zvrášteným obočím prizeral, pochopil, že sa nenachádza v žiadnom výletníckom tábore. Vedel aj to, že jeho pobyt v tme zrejme tak skoro neskončí. Nevýslovné sparno zrovnateľné s pocitom, akoby mal hlavu strčenú v mikroténovom sáčku, mu postupne prestávalo prekážať, zvykal si naň. Trápilo ho skôr to, že do svojho žalúdka už niekoľko desiatok hodín nedostal ani štipku jedla. Cítil sa preto nevýslovne slabý. Po tom čo sa z posledných síl vynadával na malý horizont, ktorý štrbinou dokázal pokryť, poklesol k zemi. Nevládal už nič, ani sa jedovať.

Niekoľko ďalších minút iba premýšľal. Posledným pocitom, ktorý v ňom ostal bol strach. Čo ak aj jeho čaká tvrdsie vypočúvanie, čo ak budú aj po ňom upratovať krvou znečistený piesok. Bolesti sa nebál tak veľmi ako toho, že ho dokántria s následkami. Ak sa odtiaľ dostane, nechcel vyzeráť ako mladý vojnový veterán. Hlavou mu hmýrili až podivne detailistické predstavy o tom, čo všetko by sa mu mohlo stať. Vo filmoch videl lámanie končatín, trhanie nechtov, vlasov, pálenie kože. Nevedel však ako to funguje v praxi. Zistiť to nechcel, no na poriadnu nakladačku sa radšej psychicky pripravoval. Tú už zopár krát zažil. „A čo, tá bude arabská. Veľký rozdiel v tom nemôže byť,“ hovoril si a s nepríjemnými predstavami a čiernym humorom. S pasívnym prístupom upadal do ďalšej zo série driem

Neprebudili ho ani otvorené dvere, ktoré po niekoľkých desiatkach hodín uvoľnili dvaja strážcovia. Zareagoval až na šťuchance do ramena. Jeden z mužov naň anglicky pokrikoval „Move, Move“. Najprv ho to vydesilo. Vzhľadom k jeho tragickým predstavám o tom, čo ho čaká predpokladal, že pokyny únoscov znamenajú jeho odvedenie na jedno z nepríjemných vypočúvaní, ktoré si v hlave dookola analyzoval. Keď sa z posledných síl postavil, cítil nezvyčajnú slabosť v kolenách. Sám seba považoval za chlapa s dospelým postojom k životu, no teraz sa cítil slabo a bezbranne.

Pomaly sa mu kolena podlomili, keď jeden zo strážcov spustil smiech. Všimol si totiž, že je v Alexovej nádobe na pitie moč. Keď totiž nepremyslene vypil celú svoju zásobu, rozhodol sa nádobu použiť. Arabské posmešky a gestá chlapov držiacich sa za nosy, zmoreného Alexa rozčertili.

„Vy debili. A čo som mal robiť? Myslíte, že som hovädo ako vy a budem si oštiavať steny okolo seba? Vo svojich hohnách spať nebudem,“ odpovedal razantne, neuvedomujúc si, že steny jeho nového príbytku už, čo sa týka čistoty, dávno nemajú čo stratiť. Smiech okolostojacich to však nijak nezastavilo.

Alex sa upokojil až po zistení, že návšteva mužov nesledovala žiaden agresívny cieľ. Iba vzali omočené vedro a vymenili ho za bandasku plnú vody. Kýbeľ moči mu demonštratívne vyliali na prahu a odišli.

Už bol pokojný. Stále mu nikto neublížil. Teda ak neráta vyhladovanie a provokatívne olievanie močou. Mohol by takmer povedať, že k nemu boli chlapi s puškami a samopalmi milí. Evidentne s nim radi vtipkovali. Z nejakej príčiny sa im zrejme zdal byť zábavným. Keby len vedeli akého paholka u seba hostia. Anarchistický kritik systému, bojovník proti porušovaniu ľudských práv a kritik ortodoxného Islamu. To by ich zrejme zaujalo najviac. Keby zistili, že na strednej škole na výročie iránskych represí voči zahraničným pracovníkom páčil vlajku pred iránskym veľvyslanectvom vo Viedni. Asi by na neho zmenili názor. Teda minimálne podstatná časť tábora. Hoci tam boli, ako si všimol, národnostne aj nábožensky rozdielne skupiny, modlitby, ktoré na dvore pozoroval aj správanie vodcov ozbrojencov napovedalo, že predsa len rešpektujú väčšmi svojho ajatoláha než listinu ľudských práv.

Do úvah mu v rohu miestnosti vstúpil najprv kyslý pach moči vyparujúcej sa v privysokom sparne pri dverách. Následne ho ovanul príjemný svieži a o čosi chladnejší vzduch, ktorý do temnice vpustili strážcovia pri svojej humornej návšteve. Keď jeho pľúca ochutnali kúsok sviežosti, chcel viac. Spomenul si na nádobu s vodou. Ó bože ako po nej túžil, už bol na hranici dehydratácie, s ktorou bolo jeho telo schopné bojovať, blížil sa k stavu pasívneho vyčerpania. Strach z mučenia mu na tento fakt pomohol v posledných hodinách zabudnúť. Po kolenách sa pomaly posunul k vytúženej nádobe a s chuťou do seba špinavú brečku z neďalekej studne nalial. Vôbec mu neprekážali ani zrníčka piesku, ktoré v nej plávali, cítil, ako každým dúškom naberá sily.

Keď vypil hádam liter tekutiny jedným ťahom, rýchlo si nádobu od úst odtiahol. Spomenul si na to, ako sa pred dvomi dňami nenažraným hltaním pripravil o možnosť prežiť svoj trest v temnici o čosi ľudskejšie.

Stačilo tak málo. Zopár hltov. A už boli jeho sily zresetované natoľko, že dokázal na nohách stáť pevne, hoci v šere bezcieľne. Vrátil sa aspoň k štrbine na okne, pokúšal sa sledovať, či sa vonku niečo deje. Nedočkal sa výrazných výsledkov, videl iba niekoľko chlapov, ako zrejme v rámci nejakého cvičenia pobejú s puškami na ramenách medzi plechovými nádobami, ktoré slúžili ako zásobníky vody. Kľakali, ľahali, skladali si pušky z ramena na hrudník a späť, pod horúcim slnkom šlo naozaj o tvrdý dril porovnateľný s cvičeniami Vermachtu, ktoré Alex videl v dokumentoch.

V tme sa ticho chichotal. Chlapi sa zaiste natrápili viac ako on so statusom zajatca. „Ale vám aspoň dávajú nažrať,“ zašomral si popod nos. Nečakaná situácia, do ktorej sa dostal mu už pomaly liezla na mozog. Síce bol pokojný, no tým, že zoslabol začal uvažovať trochu inak ako mal vo zvyku. Svoje robila aj samota. Bol zvyknutý na stretnutia so svojou partiou. Keď si na ňu spomenul, zacnelo sa mu. Ako mu liezol na nervy večný kritik Martin, ako ho otravovali dizajnérske „keci“ Karin a ako sa zabával na mudrovaní neúspešného bubeníka Michala.

Teraz by dal za to, aby sa s nimi videl čokoľvek. Vyrozpáral by im do akého dobrodružstva sa zamotal. Tí blbci by sa na tom isto s chuťou zasmiali. Martin by sa teroristickej irónii zasmial asi najviac. Najprv Alex chválenkár chytrácky hovoriaci o tom, aký úspech pre neho Alžírsko znamená, potom vyhľadovaná troska smrdiaca močou a uväznená v tmavom brlohu. Keď si Martinove slová v duchu predstavoval, zasmial sa na seba aj samotný Alex. „Len blbec a lúzer ako ja môže dopadnúť takto,“ krútil hlavou. Ironický obrázok jeho bytia nemal s kým zdieľať, a tak viedol iba k psychopaticky vyzerajúcim scénkam, kedy sa samotný rehotal v temnici.

Smiech ho však prešiel, keď si spomenul na Karin. Tá babráčka. Rovnaká ako on. Tá by dokázala stratiť aj na miliónovej výhre. Práve preto bolo medzi nimi od kedy sa poznajú špeciálne puto. Keď si Alexa niekto zo skupinky doberal, bránila ho ako vedela. Podobne to fungovalo aj naopak. Karin bola chytrá a v cudzích vzťahoch veľmi racionálna. O seba sa však starať nevedela. Dievča bez výchovy s rodičmi, ktorí mu vštepili len podlomenú sebadôveru, strach a úzkosť z nových vecí.

Chúďa, čo si len môže myslieť. Určite sa strachuje. Tie reči, hypotézy o tom, že je už Alex pod zemou. Určite je z toho celá hotová. To mu bolo jasné. Asi si aj sama v tej svojej hlavičke vytvorila zopár ilúzií o tom, ako hrdinsky jej blízky priateľ padol v palbe teroristov. Ale možno si jej vzťah k vlastnej osobe iba sám glorifikoval. „Hah, keby videla ako tu živorím ako posledný chudák v smradľavej tme.“ snažil sa opustiť paranoidné myšlienky a opäť sledoval, čo sa deje za štrbinkou v tienidle.

Kapitola 7.

Ked' začalo dvor zaplňať šero, viac vynikli budovy, v ktorých bol výrazný pohyb. Najzreteľnejšie deje prebiehali v baraku, ktorý bol asi sto metrov kolmo na okno cez ktorého štrbinu skúmal okolie Alex. Na rozdiel od Alexovho príbytku boli ostatné budovy obývané viacerými osobami. V tej, ktorú práve sledoval, mohol vidieť tri postavy nalepené na okno, ktoré bolo očným kontaktom spojené s jeho provizórnym výhľadom. Rovnako ako on, sledovali čo sa vonku deje. V ďalších oknách bolo vidieť iba chaotické pobežovanie obrysov postáv zo strany na stranu. Boli zjavne nervózni, niektorí sa na chvíľu pozreli na dvor a následne utekali späť do opačného rohu.

Po niekoľkých minútach sa situácia vyjasnila. Postavy vo vzdialenom baraku museli za rohom jednej z budov medzi nimi a Alexom vidieť chlapov, ktorí vedú nových zajatcov. Netrvalo dlho a aj do ich dverí vošla eskorta, ktorá dvoch z nich vyviedla na miesto, kde ešte pred hodinou upravovali terén ozbrojenci tak, aby zmizli všetky stopy po predošlom vypočúvaní.

Presne, ako to videl v prvý deň jeho nedobrovoľného pohybu, muži posadali akoby k mohamedánskej modlitbe. Novo privedení, aj tí z baraku, na ktorý Alex zízal. Všetci s kuklami na hlavách, tí noví zjavne nervózni, prikrčení. Tí, ktorých priviedli z baraku boli zas akoby poučení z predošlého vypočúvania tichí a nehybní. Všetci mali kukly na hlavách a na niečo čakali. Dvaja z ozbrojencov skupinu opustili a prišli k dverám vedľajšej budovy. Vyviedli z nej Hasana. Alex po ňom už nekričal, nechcel riskovať ďalšie perzekúcie. Okrem toho si veľmi dobre uvedomoval, že je zrejme jediným z obyvateľov okolitých budov, ktorého ešte ani raz nepredviedli na divný výsluch v strede areálu.

Hasan, celý ufúľaný, odovzdane kráčal smerom k ostatným, nechal si na hlavu nasadiť kuklu, dokonca nereagoval ani na hrubé štvachance puškami strážcov. Keď sa posadil k ostatným, prišiel medzi nich aj Abu. Opäť noblesne oblečený, žoviálne vystupujúci a s nepomenovateľnou iskrou, začal vystrašeným mužom s pokojom čosi kázať. Pôsobil tak uvoľnene a pozitívne až to človeka miatlo, Alex z toho začínal byť ospalý.

Myšlienky na spánok ho však razom prešli v momente, keď sa Abu z ničoho nič postavil a vpálil ranu z krátkej pištole jednému z nových zajatcov priamo do čela. Muž sa zvalil na bok bez toho, aby sa čo i len zachvel. Chlapa sediaceho vedľa neho okamžite zafarbila striekajúca teplá krv, na čo zareagoval priam detským krikom. Ozbrojenci ho raz-dva upokojili úderom do spánku, po ktorom stratil vedomie. Zvyšok skupinky sa snažil byť ticho, iba vyššiemu mužovi na kraji hlúčika začali unikať akési šepkové slová strachu, nevedel ich v sebe udusiť. Ostatní reagovali iba chvením sa, niektorí vyzerali akoby mali epileptický šok, iní pôsobili akoby im bola zima.

Alex si odrazu uvedomil, že nie sú jediní. Aj jemu sa mierne rozochveli kolená, cítil zvláštnu slabosť. V minulosti už videl mŕtvolu, dokonca aj samotný akt zomierania. Je však rozdiel medzi tým sledovať oživovanie po autonehode v civilizovanom svete a teroristickú chladnokrvnú vraždu, niekde bohviekde v púšti. Pri autonehode časť divákov odvracala zrak, keď im to bolo nepríjemné, jednoducho odišli. Druhá skupinka zvedavcov naopak skúmala, či dokonca choro natáčala na mobil posledné sekundy oživovaného neboráka. Pri púštnej poprave si bol istý, že ak by mohli, každý z okolia by už dávno odišiel.

Šok v Alexovi spustil strach. Schúlil sa pod oknom, akoby sa bál, že si jeho zvedavý pohľad niekto z vonku všimne. Ďalším efektom drsného zážitku bolo opätovné uvedomenie si faktu, že sa nenachádza v žiadnej škole v prírode, ale v nefalšovanom teroristickom tábore.

Cez zatemnenú okenicu chvíľu iba počúval krik. Raz v arabčine, potom v angličtine. Časom však hlasy utíchali. Keď už nepočul nič, trochu bojazlivo sa pozviechal a opäť podišiel k okennej štrbine. Teraz ale opatrnejšie, s miernym odstupom a v takom uhle, aby si mohol byť istý tým, že ho nikto z vonku nezazrie. Muži boli predsa len o čosi kľudnejší, prestali sa chvieť, pôsobili mužnejšie. Abu medzi nimi sedel opäť priateľsky, niečo im bratsky dohovára. Situáciu paradoxne upokojoval aj fakt, že mali všetci zajatci na hlavách kukly. Neuvedomovali si tak nechutnú skutočnosť, že sa medzi nimi váľa torzo tela, takmer bez hlavy, z ktorej ešte stále vytekajú zvyšky červeného života.

Po chvíli sa Abu postavil a začal medzi zajatcami kolovať. Ku každému podišiel, priložil mu k hlave zbraň, čosi zašomral a stlačil spúšť. Pištoľ však iba cvakla naprázdno, chýbali v nej náboje. Zajatci, ale nemohli tušiť, či v nej nie je jeden, ten osudný, a či s nimi Abu nehrá ruskú ruletu. Alex na diaľku nepočul, čo im dohovára, zrejme niečo čo ich des násobilo. Čím bolo poradie zajatca, ku ktorému sa únosca postavil vyššie, tým bola jeho panika zreteľnejšia. Predpoklad pravdepodobného poradia „zlatej“ guľky sa totiž stupňoval.

Piaty muž v poradí situáciu neniesol nijak hrdinsky. Keď sa k nemu únosca v bielom postavil, rozochvel sa natoľko, že pohybom takmer zrazil Abuho na kolená. Ten zareagoval agresívne a uštedril mu na oplátku kopanec do chrbta. Zvýšil aj hlas, tak, ako to ešte Alex nemal možnosť počuť. Zjavne nebol jediným, koho reakcia znepokojila. Muž s kuklou na hlave sa totiž najprv naklonil dopredu, potom stratil vedomie a hlava mu padla do klina. Chlapi so zbraňami s ním vôbec nesúcitili, naopak, začali sa smiať. Tragické divadlo končilo krikom a virvarom, keď ozbrojenci ťahali zajatcov späť do baraku. Opäť sa s tým príliš nepárali, vláčili ich za nohy po drsnej zemine znečistenej naftou, spáleným uhlím i krvou ich nebohého prísediaceho.

Alex zase ustúpil od štrbiny v okne, vôbec netúžil po pozornosti strážcov. Tí sa však do jeho okenice ani nepozreli. Pre mladého diplomata stále nepochopiteľný prístup. Na dvore mŕtvola a on